

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 29. ožujka 2017. [\[Multimedia\]](#)

Nada protiv svake nade (usp. Rim 4, 16-25)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Odlomak iz Poslanice svetoga Pavla Rimljanima koji smo upravo slušali za nas je veliki dar. Naime, naviknuti smo prepoznati u Abrahamu našeg oca u vjeri; danas nam Apostol stavlja do znanja da je Abraham za nas otac u nadi; ne samo otac vjere, već otac u nadi. I to zato što u njegovu životu možemo već dokučiti navještaj uskrsnuća, novog života koji pobjeđuje zlo i samu smrt.

U tekstu se kaže da Abraham povjerova u Boga "koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije" (Rim 4, 17); a zatim se precizira: "Nepokolebljivom vjerom promotri on tijelo svoje već obamrlo... i obamrlost krila Sarina" (Rim 4, 19). Eto, to je iskustvo koje smo i mi pozvani doživjeti. Bog koji se objavljuje Abrahamu je Bog koji spašava, Bog koji čovjeka izbavlja iz ralja očaja i smrti, Bog koji poziva na život. U onome što se Abrahamu događa u njegovu životu sve postaje himan Bogu osloboditelju i preporoditelju, sve postaje proroštvo. I to postaje također za nas, za nas koji sada prepoznajemo i slavimo ispunjenje svega toga u uskrsnom otajstvu. Bog naime "od mrtvih uskrisi Isusa" (Rim 4, 24), da i mi možemo prijeći u njemu iz smrti na život. S pravom se dakle Abrahama može nazvati "ocem narodâ mnogih", jer njegov lik blista kao navještaj novoga čovječanstva – a to smo mi! –, koje je Krist otkupio od grijeha i smrti i poveo jednom zauvijek u zagrljaj Božje ljubavi.

Pavao nam zatim pomaže jasno vidjeti usku povezanost između vjere i nade. On naime kaže kako Abraham "u nadi protiv svake nade povjerova" (Rim 4, 18). Naša nada ne počiva na ljudskim rasuđivanjima, predviđanjima i sigurnostima; ona se očituje tamo gdje nema više nade, gdje nema više ništa čemu bi se čovjek mogao nadati, upravo kao što se dogodilo Abrahamu, suočenom sa skorom smrću i neplodnošću žene Sare. Život im se primakao kraju, nisu mogli imati djece, i u toj situaciji Abraham je vjerovao i gajio nadu protiv svake nade. U tome je njegova veličina! Velika nada počiva na vjeri, i upravo je zato to nada onkraj svake nade. Zato jer se ne temelji na našoj riječi, već na Božjoj riječi. I u tome smislu, dakle, pozvani smo slijediti Abrahamov primjer, koji,

iako mu je jasno da je stvarnost, kako se čini, naklonjena smrti, uzda se u Boga, "posve uvjeren da on može učiniti što je obećao" (*Rim* 4, 21). Volio bih postaviti vam jedno pitanje: mi, svi mi, jesmo li u to uvjereni? Jesmo li uvjereni da nas Bog ljubi i da je sve ono što nam je obećao spreman ispuniti? Ali, oče, koliko moramo platiti za to? Jedina cijena koju treba platiti je "otvoriti srce". Otvorite svoja srca i ta će vas Božja snaga voditi naprijed, činit će čudesne stvari i naučit će vas što je nada. To je jedina cijena: otvoriti srce vjeri a On će učiniti sve ostalo.

To je paradoks i ujedno najsnažniji, najuzvišeniji sastavni dio naše nade! To je nada koja se temelji na obećanju koje ljudski gledano izgleda nesigurno i nepredvidljivo, ali koja ne iščezava čak ni pred smrću, jer to obećanje dolazi od Boga koji je Uskrsnuće i život. Ne obećava to bilo tko! To je obećanje Boga koji je Uskrsnuće i život.

Draga braćo i sestre, molimo danas Gospodina da nam udijeli milost da, kao prava Abrahamova djeca, ostanemo usidreni ne toliko na našim sigurnostima, na našim sposobnostima, već na nadi koja proizlazi iz Božjeg obećanja. Kad Bog nešto obeća, on ispuni ono što je obećao. Nikada ne iznevjeri zadanu riječ. I tako će naš život zadobiti novo svjetlo, sa sviješću da će Onaj koji je uskrisio svog Sina uskrisiti i nas te ćemo tako postati jedno s Njime, zajedno sa svom našom braćom u vjeri. Mi svi vjerujemo. Danas smo svi na trgu, uzdižemo hvalu Gospodinu, otpjevat ćemo Očenaš a zatim primiti blagoslov... Ali to prolazi. No i to je jedno obećanje nade. Ako mi danas imamo srce otvoreno, jamčim vam da ćemo se svi mi susresti na trgu Neba koje nikada neće proći. To je Božje obećanje i to je naša nada, ako otvorimo svoja srca. Hvala!

Apel Svetoga Oca

S radošću pozdravljam delegaciju iračkih glavnih uprava sastavljenu od predstavnika raznih vjerskih skupina, u čijoj je pratnji Njegova Uzoritost kardinal Tauran, predsjednik Papinskog vijeća za međureligijski dijalog. Bogatstvo dragog iračkog naroda sastoji se upravo u tome mozaiku koji predstavlja jedinstvo u različitosti, snagu u jedinstvu, blagostanje u skladu. Draga braćo, potičem vas da nastavite tim putem i pozivam vas da molite da irački narod pronađe u pomirenju i skladu među različitim etničkim i vjerskim sastavnicama, mir, jedinstvo i blagostanje. U mislima sam s civilnim stanovništvom zarobljenom u zapadnim četvrtima Mosula i onima koji se nalaze u izbjeglištvu zbog rata, s kojima se osjećam ujedinjenim u trpljenju, kroz molitvu i duhovnu blizinu. Izražavajući duboku bol zbog žrtava krvavog sukoba i ponovno upućujem svima poziv da se svim silama zauzimaju u zaštiti civila, kao neizbježnoj i hitnoj obavezi.